

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 730/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti INKASO Pohľadávok, spol. s r. o., Hronského 2712, Vranov nad Topľou, zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Gombalom, advokátska kancelária, P. Rádayho 14/A, Lučenec, vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Oboer 9/2017 z 26. júla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti INKASO Pohľadávok, spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. októbra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti INKASO Pohľadávok, spol. s r. o., Hronského 2712, Vranov nad Topľou (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Gombalom, advokátska kancelária, P. Rádayho 14/A, Lučenec,

vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Oboer 9/2017 z 26. júla 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla, že Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) vydal na jej návrh 3. novembra 2011 poverenie pre súdneho exekútora na vymoženie istiny vo výške 63,06 € s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu, ktorým bol zmenkový platobný rozkaz Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Zm 30/04-10 z 28. októbra 2004. Na základe takto vydaného poverenia bola vedená exekúcia súdnym exekútorom.

Okresný súd zastavil exekúciu podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, hoci sťažovateľka ako oprávnená, ktorá svoje právo zo zmenky preukázala nepretržitým radom indosamentov, doplnila návrh na vykonanie exekúcie podľa § 243 ods. 6 Exekučného poriadku.

Sťažovateľka ako oprávnená podala proti rozhodnutiu o zastavení exekúcie odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že rozhodnutie o zastavení exekúcie uznesením potvrdil a k odvolacím dôvodom oprávneného uviedol, že *„v danom prípade sa nejedná o retroaktivitu, pretože zákonné ustanovenie § 39 ods. 4 Exekučného poriadku stanovilo oprávnenému povinnosť do budúca, t. j. v lehote 30 dní od účinnosti zákona č. 438/2015 Z. z., ktorým bol zmenený a doplnený Exekučný poriadok (t. j. do 30 dní odo dňa 23. 12. 2015) opísať rozhodujúce skutočnosti, týkajúce sa vlastného vzťahu oprávneného (resp. vlastného vzťahu jeho právneho predchodcu) s povinným. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd sa uznesení nevysporiadal však vôbec s tým, že oprávnený zrozumiteľným spôsobom v jeho odvolaní vysvetlil prečo ako právny nástupca pôvodného majiteľa zmenky nevie opísať rozhodujúce skutočnosti, týkajúce sa vlastného vzťahu oprávneného (resp. vlastného vzťahu jeho právneho predchodcu) s povinným a to vzhľadom na to, že podľa právneho stavu platného do 22. 12. 2015 oprávnený nebol povinný v zmysle*

žiadneho právneho predpisu platného v Slovenskej republike preukazovať vlastný vzťah s povinným a medzičasom pôvodný oprávnený zanikol.“

Sťažovateľka podala proti uzneseniu krajského súdu č. k. 12 CoE 417/2016 dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Oboer 9/2017 z 26. júla 2017, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol, čo odôvodnil tým, že dovolanie oprávneného smerovalo proti potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu o peňažnom plnení, ktoré neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, a preto nie je proti uzneseniu prípustné dovolanie podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Najvyšší súd sa teda z dôvodu odmietnutia dovolania nezaoberal dôvodmi podaného dovolania.

Podľa sťažovateľky jej ako oprávnenej v exekučnom konaní nebola poskytnutá dostatočná súdna ochrana a ani najvyšší súd, ani krajský súd neposúdil exekučnú vec oprávneného riadne a zákonne a bez zohľadnenia, že proti oprávnenému došlo k uplatneniu nepovolenej retroaktivity, porušeniu princípu právnej istoty na strane oprávneného a zásahu do jeho práva vlastníť majetok, pretože nezákonným zastavením exekúcie sťažovateľka ako oprávnená príde o možnosť získať od povinného majetok.

Podľa sťažovateľky taký postup súdov, v ktorom súdy zastavia exekúciu vedenú na základe právoplatného exekučného titulu, ktorý bol súdom vydaný a nadobudol právoplatnosť v čase, keď neplatila právna úprava ochrany spotrebiteľa, ktorá platí v súčasnosti, a konajúce súdy vyžadujú splnenie nesplniteľnej podmienky, pretože požadujú, aby oprávnený k ďalšiemu pokračovaniu exekúcie splnil podmienku opisu rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa vlastného vzťahu s povinným a podmienku pripojenia dôkazov, je porušením jej ústavného práva na súdnu ochranu a aj porušením jej práva vlastníť majetok.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva sťažovateľa – obchodnej spoločnosti INKASO Pohľadávok, spol. s r. o.,... podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod spis. zn. 5Oboer/9/2017, boli porušené.“

Ústavný súd uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Oboer/9/2017 zo dňa 26. 07. 2017 ruší a vec č. k. 5Oboer/9/2017 vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

Sťažovateľka tiež navrhla: „*Ak nebolo zistené porušenie práv sťažovateľa postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak sťažovateľ navrhuje Ústavnému súdu Slovenskej republiky aby jeho sťažnosti vyhovel a vyslovil nasledovný nález:*

Základné práva sťažovateľa - obchodnej spoločnosti INKASO Pohľadávok, spol. s.r.o., podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach vo veci vedenej pod spis. zn. 12CoE/417/2016, boli porušené.

Ústavný súd uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 12Co/41/2016-26 zo dňa 30. 12. 2016 ruší a vec č. k. 12Co/41/2016 vracia Krajského súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Predmetom podanej sťažnosti je námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý nesprávne vyhodnotil neprípustnosť sťažovateľkinho dovolania.

Z napadnutého uznesenia vyplýva, že predmetom exekúcie, v ktorej sťažovateľka vystupuje na strane oprávnenej, je 63,06 € s príslušenstvom.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo Trestného poriadku.

Ústavný súd opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak Občiansky súdny poriadok (v minulosti) a Civilný sporový poriadok (v súčasnosti) upravujú, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné vo veciach, v ktorých je napadnuté právoplatné rozhodnutie neprevyšujúce (v súčasnosti) desaťnásobok minimálnej mzdy, táto skutočnosť predstavuje vo sfére všeobecného súdnictva zákonný dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (pozri napr. IV. ÚS 358/08 alebo IV. ÚS 717/2013), ktorá vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných všeobecnými súdmi, potom by bolo proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý aj do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď je v hre zjavne bagateľná suma, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, I. ÚS 477/2017)]. Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany,

a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne II. ÚS 804/2015, I. ÚS 477/2017).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2017